EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/11/2013 a les 10:59

# D'art i d'artistes

Â
Es pot afirmar, sense gaire dubte a equivocar-se, que el polifacètic i excèntric Salvador Dalí és un dels més clars ambaixadors del moviment del surrealisme. Les seves figures llànguides i curvilínies, els seus rellotges que semblen desfer-se, les seves combinacions abstractes i oníriques: dones nues, figures indescriptibles, geometria pura..., tot el seu univers ha marcat una tendència, un moviment pictòric que molts no coneixerien si no portés el seu segell i vingués acompanyat del "màrqueting" del geni convertit en personatge. Just fins el 12 de gener, el Museu Thyssen Bornemisza de Madrid acull una mostra en honor a tants i tants creatius imaginatius que han donat forma als seus somnis transitoris, convertint-los en obres que han esdevingut perdurables en el temps: Max Ernst, René Magritte, Yves Tanguy o Man Ray. L'exposició titulada "El surrealismo y el sueño" mostra el treball d'artistes dels segles XIX i XX que s'han atrevit a despullar la seva ment, sabent-la complicada, i han fet de la imaginació la seva matèria primera, fent-nos a tots, davant les seves creacions, còmplices de les seves complexitats i espectadors i intèrprets de les seves realitats abstractes.

És interessant qüestionar-se o atrevir-se a fer apostes sobre quins seran els artistes que, ben bé d'aquí a un centenar d'anys, exposaran a museus com el Thyssen o esdevindran referents de moviments artístics històrics. És de visionari i agosarat endevinar quins seran els "genis incompresos" de la nostra època o aquells que acabaran convertint-se en llegendes a posteriori (a alguns ja els passa en vida, i si no, fixeu-vos en "Rodríguez" del premiat documental *Searching for a Sugar man*). El que sí és clar és que hi ha molts més artistes dels que imaginem que persegueixen el somni, no de convertir-se en mites, sinó de viure d'allò que els apassiona i els fa vibrar: l'art. Tot i que els temps corren i les oportunitats, sobretot econòmiques, semblen difuminar-se.

Per això és optimista veure, aquests dies, amb motiu de la Fira Mediterrània de Manresa (si val a dir, amb més espectacles de pagament que mai, fins i tot el de clausura), espectacles i artistes amb propostes molt divergents: intimistes, més populistes, clàssiques o imprevisibles. A gust de tots i en espais i moments per a tothom. Una mostra d'artistes que potser no seran recordats (o sí) d'aquí a cent anys, però que han fet coincidir aplaudiments, pell de gallina i somriures per igual en el nostre present d'avui que, en el fons, és el que ens hauria de valdre. D'aquests dies em quedo amb tres propostes personals: el concert de Kiko Veneno al Kursaal amb l'orquestra Cordes del Món. Una reinvenció d'un històric que sap tocar la fibra amb la poètica de les seves lletres i que ha fet un nou gir a la seva manera d'entendre i interpretar "aquest llenguatge universal que és la música", segons paraules de l'artista al diari *Regió7*. Amb més sensibilitat que mai, si és possible.

La segona proposta, posant en dansa l'ànima i els peus, és la de la prestigiosa companyia basca Kukai Dantza que ha presentat la peça "Gelajauziak", signada per Cesc Gelabert. Un *mèzclum* de ritmes i emocions que es presenten armòniques i plenes d'amor per la dansa. Per als que ens agrada bellugar els peus, una oportunitat única de deixar-se seduir pels moviments frenètics i inesgotables que van de les puntes dels dits al darrer cabell del cap.

I, en l'últim vèrtex d'aquest triangle, hi reservo una proposta en què tinc posada una estima especial. Es tracta del projecte d'Albert Palomar que es va poder escoltar al Vermell el dissabte de la Mediterrània, acompanyat als teclats i a les segones veus per Lars Serra i a la bateria per Xavier Matamala. Una proposta que sona en tempos i ritmes diferents depenent de si es presenta en solitari, a duo o a trio. Però que, en tots tres casos, fa vibrar als que l'escolten i s'atreveixen a capbussar-s'hi. Una proposta artística, cuidada, delicada, que admiro per la voluntat i la capacitat d'explicar les coses més quotidianes de la manera més bonica possible. Amb la veu, la sonoritat i el cor.

És per això que tinc clar que potser d'aquí a uns anys perduraran les obres, les propostes, els projectes d'aquells que acabin sent més excèntrics (o surrealistes!), més visibles, més notoris o amb més oportunitats econòmiques. O, potser, el temps sabrà donar el seu espai a les perles més efímeres i inadvertides, a aquells que treballen minuciosament per, simplement, saber-se escoltats o compartits. Sigui com sigui, ara, l'art que estimo i admiro és aquell que em toca el cor pel resultat final del que s'executa però, també, pel coneixement del treball constant i l'energia dipositada al darrere. Els projectes que es lluiten, aquells que s'estimen i es comparteixen són els que mereixerien passar a ser recordats. Si més no, en la memòria dels que els palpem de prop.